

[Gert Petersen.]

af midler fra lønmodtagerne, som udgør den største del af skatteyderne, til kapitalejerne.

Det næste forlig, man indgik med venstre fra socialdemokratiets side, var boligforliget, som blev indgået i forsommeren 1974. Også det måtte vi gå imod, ikke fordi vi er negative over for alt muligt, men fordi det var et dårligt forlig, og har boligforliget gavnet beskæftigelsen? Boligforliget har tværtimod været med til at skærpe den krise, som i forvejen især var under optræk i byggesektoren.

Det tredje forlig, man indgik, var overenskomstindgrebet i marts 1975, som vi også gik imod, og som så langt fra har gavnet beskæftigelsen. Tværtimod har det bidraget alvorligt til at få efterspørgslen til at stagnere, og nu kommer man her og erkender noget sent, at noget af det vigtigste er at få efterspørgslen i gang igen. Man har selv været med til at få den til at stagnere.

Nu kroner man så værket, om jeg så må sige, med dette forlig, som vel stadig væk giver beskæftigelse til 30.000-50.000 arbejdsløse. Det erkender jeg, og de punkter i forliget, som vi mener giver denne beskæftigelse, agter vi også fra socialistisk folkepartis side at stemme for, som jeg har sagt, men tilbage står stadig væk en arbejdsløshed på 100.000-150.000. Det er en reel mulighed i det næste år, og læg mærke til, at hr. Kjeld Olesen sagde, at med dette forlig kunne man presse arbejdsløsheden ned til henholdsvis 8 pct. og 6 pct. i de to næste år, håbede man da. Jeg er bange for, at det er en for optimistisk vurdering, men det er i hvert fald klart, at man også fra forligspartiernes side, socialdemokratiets side, her regner med en betydelig arbejdsløshed både til vinter og de to næste år. Det skal man så klare ved en såkaldt langsigtet politik. Ja men hvad er det for en langsigtet politik, som her er aftalt?

Det er for det første besparelser, som skal gennemføres i de næste tre år på 4½ mia kr. Ja men hvis arbejdsløsheden forbliver på et højt niveau, så er det da galmandsværk at binde sig til så stærke besparelser i den offentlige sektor. Det er at skærpe arbejdsløsheden.

Dernæst er det den blankofuldmagt, jeg talte om, til et indgreb i overenskomstsituationen og binding af den næste overens-

komstsituation, og det vil give lige så lidt arbejde, som overenskomstindgrebet i marts gjorde, men det vil skabe uro på arbejdspladserne, på ganske samme måde som overenskomstindgrebet i marts har gjort. Ikke fordi nogle arbejdere er blevet opgejlet eller opviglet, men fordi deres situation er yderst trængt, og fordi ingen mennesker kan lide at få løsninger trukket ned over hovedet, som de selv har været uden nogen som helst indflydelse på.

Endelig for det tredje: som forliget nu er udformet, så poster det, så vidt vi kan se, omkring 1 mia kr. ud til kapitalejerne, ukontrolleret. Vi har ingen som helst garanti for, at disse midler, som skal fremskaffes på den ene eller den anden måde, bliver brugt til fremme af beskæftigelsen. Måske bliver de bare brugt til konsolidering af firmaerne, måske bliver de brugt til anskaffelse af nye maskiner, som er arbejdsbesparende, og som altså yderligere vil give dårligere beskæftigelse.

Og værst af alt: det binder socialdemokratiet sig til i de næste 3 år. En politik, som godt nok til vinter kan give en lettelse, men som på længere sigt med garanti vil skærpe situationen, øge arbejdsløsheden. Bindingen betyder, at socialdemokratiet ikke er i stand til, som hr. Kjeld Olesen ellers antydede, at finde nye utraditionelle løsninger, måske endda socialistiske løsninger, hvis det endelig skulle gå så højt, fordi man er bundet til partiet venstre og den liberalistiske politik i de næste 3 år.

Jeg anser dette forlig for en af de mest tragiske oplevelser i dansk politik.

Ømann (SF):

Regeringen og socialdemokratiet har haft travlt med at fremhæve, at de foranstaltninger, den har fremlagt, ikke løser arbejdsløshedsproblemet, og det er da ret og rimeligt, og det kan vi alle sammen se.

Men ud over denne konstatering — jeg vil netop sige: på baggrund af denne konstatering — så er det egentlig eventyrligt, at regeringen ikke angriber krisen. Man har meldt pas. Man har sagt, at måske bliver disse foranstaltninger selvbærende, og man venter på, at noget skal vise sig udefra. Jeg synes, at statsministeren i sin erklæring forsøgte på endnu en gang at indgive os en falsk optimisme med hensyn til opsvinget